

Nr 145

Av herr Spetz m. fl., om vissa ändringar beträffande fastighetsbeskattningen.

Riksdagen har vid upprepade tillfällen uttryckligen uttalat, att fastighets-skatten i princip skall avskaffas. Med hänsyn till att ett omedelbart borttagande av fastighetsskatten, så länge en effektiv skatteutjämning icke kommit till stånd, inom vissa kommuner skulle åstadkomma en avsevärd omfördelning av den kommunala skattebördan och vålla stora svårigheter, har avskaffandet förutsatts ske successivt. Ett led häri var sänkningen av re-partitionstalet från 5 till 4.

I Kungl. Maj:ts proposition nr 186 till 1953 års riksdag relateras å s. 40 den av 1950 års skattelagsakkunniga verkställda utredningen beträffande fastighetsskattens effektivitet beträffande olika fastighets- och ägargrupper. Av denna framgår att de flesta jordbrukare och en stor grupp ägare av annan fastighet icke erlägga någon effektiv fastighetsskatt. Fastighetsskatten utgår sålunda realiter synnerligen ojämnt. Den grupp som i stort sett mer eller mindre drabbas av denna »garantiskatt» är ägarna av egnahem, en enligt vår mening omotiverad »belöning» för omtänksamhet och sparvilja.

Det kan i detta sammanhang påpekas, att därest 1950 års skattelagsakkunnigas förslag om ett schablonavdrag från inkomsten av annan fastighet på 200 kronor, som ett led i förenkling av taxeringsarbetet, skulle vinna riksdagens bifall, detta i själva verket skulle innebära, att den effektiva fastighetsskatten i viss mån ökas, vilket knappast överensstämmer med principen om avveckling av fastighetsskatten.

Ett steg i enlighet med denna princip och dessutom en avsevärd förenkling av taxeringsarbetet vore, om vid beräkningen av garantibelopp 20 000 kronor av taxeringsvärdet för fastighet frånräknades. Så snart taxeringsvärdet understeg detta belopp bortföle besväret att över huvud beräkna något garantibelopp.

Någon mera märkbar överflyttning av kommunalskattebördan skulle ej därigenom uppstå. Garantibeloppen från de största jordbruksfastigheterna, skogskomplexen, hyreshusen, regleringsdammarna etc. komme ju att minskas mycket obetydligt. För egnahemmen medför schablontaxeringen för inkomst att viss del av garantibeloppet återkommer som kommunal inkomstskatt. Övervältringen på icke fastighetsägare blir i regel ändå mindre, då

fastighetsägarna själva få deltaga i en eventuell erforderlig höjning av den kommunala utdebiteringen.

På grund av vad sålunda anförts få vi hemställa,

att riksdagen måtte besluta, att 47 § kommunalskattelagen den 28 september 1928 nr 370 samt anvisningarna till 47 och 60 §§ erhålla följande lydelse:

47 §.

För — — — taxeringsvärdet sedan detta minskats med 20 000 kronor. Uppgår taxeringsvärdet icke till 20 000 kronor skall garantibelopp icke beräknas för fastigheten.

Garantibeloppet — — — förordnande.

Vad som — — — anslagen jord.

Såsom innehavare — — — såsom innehavare.

Skall avkastning — — — fastighetens skogsvärde.

Där beträffande — — — ingående skogsvärdet.

Garantibelopp beräknas — — — hänsyn härtill.

Se vidare anvisningarna.

Anvisningar till 47 §.

Till ledning

1. Har rörelseidkare — — — fastighetens taxeringsvärde minskat med 20 000 kronor.

Har beskattningsåret — — — angivet belopp.

2. Har i — — — fastighetens taxeringsvärde minskat med 20 000 kronor.
3. Har en — — — av taxeringsvärdet minskat med 20 000 kronor.

Anvisningar till 60 §.

Till ledning — — — följande exempel.

1. En person — — —; fastigheternas taxeringsvärden utgöra respektive 45 000 kronor, 95 000 kronor och 120 000 kronor.

Om den — — — skall iakttagas.

2. En person — — — å municipalsamhället.

Stockholm den 26 januari 1955

Gunnar Spetz

Uno Olofsson

Johan Persson

Hj. Weiland